

„A LEGJOBB TALÁLAT.” – RICK RIORDAN

ANGIE THOMAS

„Azon ritka könyvek egyike, amik
rögtön a legjobb barátaiddá válnak.”

– Rick Riordan,
a Percy Jackson-könyvek írója

A JÖVENDŐLÉS

ANGIE THOMAS

NIC BLAKE
ÉS A
RENDKÍVÜLIEK

A JÖVENDŐLÉS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

EGY:

POKOLKUTYÁK, FAJZATOK ÉS MÁS SZÜLINAPI NYALÁNKSÁGOK

Amikor a legjobb barátom, JP tizenkét éves lett, a szüleitől egy telefont kapott. Ami nem semmi, mert egy: JP mindent elhagy, kettő: a szülei szerint a telefon közvetlen összeköttetést jelent az ördöggel. (Nem is tudtam, hogy az ördögnek van telefonja.)

Alabama McCain, aki az utcánkban lakik, egy olyan pulcsit kapott a tizenkettedik születésnapjára, amit a kedvenc K-pop együttesének a tagja hordott előtte. Fura, de ennél is furább, hogy valakit, aki Mississippi államból származik, Alabamának hívjanak.

Sean Cole-nak egy kvadot vettek. Imád vele föl-alá ralizni és kukákat borogatni. Az anyja szerint azért csinálja, mert fiú. Szerintem meg szimplán hülye.

De ami a tizenkettedik születésnapokat illeti, egyértelmű, hogy én nyertem. Apa meg fogja tanítani, hogyan kell

használni a képességet, és végre én is igazi Manifesztor lehetek. Először is be kell fognom egy pokolkutyát.

Lábujjhegyen osonok a fák között, hogy ne zörögjön a lábam alatt az avar. Engem apa tanít itthon, és a tegnapi óránkon azt mesélte, hogy a pokolkutyák több száz kilométerről is meghallanak minden zajt. Szerintem én meg több száz kilométerről is megérezem a szagukat. Nem tudom, hol van ez a bestia, de az egész erdőben érezni lehet a főtt tojásra és a baconos chipsre emlékeztető szagát.

– Ne felejtsd el, mit mondtam, Nic Nac! – mondja apa. A hangja közletről szól, mintha hangszóróból beszélne. – Keresd a jeleket! A pokolkutyák mindig hagynak maguk után nyomokat.

Miféle nyomokat, nyomikám?

Megtörlöm a homlokom. Azt hinné az ember, hogy reggel nyolckor még korai lenne izzadni, de ez teljesen normális május végén itt Mississippiben. A nap besüt a fák közé, a levegő sűrű és ragacsos, mintha karamellszószban gázolnék.

Megmarkolom a hálóm nyelét. A háló óriáshajból készült, ami az egyik legerősebb anyag a földön. Majdnem végigaludtam apa egyórás előadását, de arra emlékszem, hogy a pokolkutyák szinte mindent át tudnak rágni, kivéve az óriáshajat. Ja, és arra is, hogy tüzet okádnak. Ez alapján keresem a nyomokat. Kiégett avar, megperzselt föld...

Füst! Nem messze előttem füstoszlop emelkedik a levegőbe. És ahol füst van, ott pokolkutya is van.

Lábujjhegyen közelebb osonok, és igen, ott fekszik a tisztáson egy barna pokolkutya. A szőre égnek áll, és szarva is van, ami azt jelenti, hogy *lány*. Akkora, mint egy tigris, és egy akkora csontot rág, amekkora ő maga. De jó, hogy az a csont nem én vagyok.

Már csak el kell kapni. Ha tudnám, hogyan kell használni a képességet, gyerekjáték lenne. De neeeeem.

– Még túl kicsi vagy ahhoz, hogy megtanuld! – mondta mindig apa. És hogy: – Ez nem játékszer! – Meg azt, hogy: – Várni kell tizenkét éves korodig!

– Ezek hülye szabályok! – mondtam én.

De szerencsére ma vagyok tizenkét éves, szóval ennyit a szabályokról, de most még csak egy hálóm van, amit felemelek a fejem fölé. Centiről centire közelítek a pokolkutyához. Jó kiskutya. Ne is törődj ezzel az eleven, két lábon járó, háromfogásos vacsorával.

És ekkor meglát. Megdermedek.

– Megérzi a félelem szagát, Nic Nac – mondja apa. – Ne félj!

Mondja ezt az az ember, aki nem egy méterre van egy pokolkutyától.

Ez így nem mehet tovább. Valamelyikünknek meg kell kezdeni a támadást, és ez a valaki én leszek.

Lépek egyet.

A bestia felmordul, és ő is lép egyet.

Lépek még egyet.

Ugrani készül.

Hajszál híján becsinállok.

És ekkor ledönt a földre.

Többmázsányi pokolkutya nehezedik rám. A szaga szinte szúrja a szemem. Na jó, ezek után nem fogom azt mondani Seannak, hogy már megint bűdös. Ha lesz egyáltalán „megint”. Alighanem másodpercek választanak el a mennyek kapujától és az angyaloktól.

Ekkor a pokolkutya hirtelen összezsugorodik. Sajtszaga van: nem jó, de nem is olyan rossz, és ahelyett, hogy leharapná a fejem, az arcomat nyalogatja. Az erdő szertefoszlik, és a kertünkben vagyunk, a tűzokádó, gigantikus pokolkutya pedig kicsi, farkcsóváló pokolkutyakölyökké változik.

Apa a teraszon áll, és nevet.

– Boldog születésnapot, Nic Nac!

A kezével elhessegeti az általa keltett illúzió maradékát, és széteszlatja a rejtőmodzsót is, ami megakadályozta, hogy a szomszédaink lássák, ahogy a hátsó kertünk erdővé változik. Az apám nagyon jó Manifesztor. Képes volt arra, hogy ezt a szörgombócot tízszer akkorának láttassa, amikor valójában nem nagyobb, mint egy cipősdoboz.

Letörölöm a meleg nyálat a képemről.

– Az enyém?

– Nem akarok neveket mondani, de van valaki, aki egyfolytában pokolkutyáért vagy sárkányért nyaggatott. És mivel a sárkány nem jön szóba, itt a pokolkutya.

– Végre megjött az eszed! – vigyorgok.

– Azért én még várnék az ünnepléssel, Nic Nac. Ha meg akarod tartani ezt a kölyköt, be kell tartanod néhány szabályt.

– Milyen szabályt?

Apa felvonja a szemöldökét.

– Ki vagy te, és mit tettél a lánnyal? Mert az a Nichole Blake, akit én ismerek, gyűlöli a szabályokat!

– Alma – mutatok magamra. – Fa – mutatok apára, aki nevet.

– Ott a pont, Miss Blake, és...

– Hát ti mit csináltok?

Rémülten felugrunk.

– JP – sóhajt nagyot apa –, neked is jó reggelt!

A szomszédom és egyben legjobb barátom, JP a kerítés túloldalán áll. Egész életemben összesen két barátom volt, JP a második. Az elsővel, egy Rebecca nevű lánnyal ugyanabba az otthoni tanulócsoporthoz jártam még Atlantában. A barátságunkat az Oreó alapozta meg. Aztán elköltöztünk, és azt hittem, soha nem lesz még egy ilyen jó barátom, amikor egyszer csak megjelent az életemben JP. Amikor először láttam, ing volt rajta és csokornyakkendő, kábé mintha templomba készült volna vasárnap, nem pedig

suliba kedd reggel. Senki sem kényszeríti, hogy így öltözön, egyszerűen szereti a csokornyakkendőket. Amikor kezdet nyújtott, azt mondta:

– A nevem Joshua Paul Williams. De nyugodtan hívj Joshua Paulnak.

Mi JP-nek hívjuk. Néha JP tiszteletesnek a csokornyakkendője miatt. Meg azért is, mert az apja prédikátor, és JP-nek pont olyan szeplős arca, gömbölyű pocakja és rövid barna haja van, mint neki.

Rajtam kívül JP az egyetlen fekete gyerek az utcánkban, de nem ezért vagyunk barátok. Hanem azért, mert ő az egyetlen, aki nem a különc, magántanuló csajt látja bennem. De abban sem vagyok száz százalékgig biztos, hogy JP életben maradna-e nélkülem. És ezt nem azért mondom, mert ő közönséges (vagyis nincs képessége és semmilyen természetfölötti ereje – amúgy errefelé majdnem mindenki közönséges), hanem azért, mert az egész gyerek egy káosz a köbön.

JP megigazítja a szemüvegtartó láncát.

– Bocs, hogy megijesztettelek titeket. A mamám szerint úgy surranok, mint egy kígyó surranóban.

– Hát, pedig a kígyóknak nincs is lába – mondom.

– Azért én értem, miért mondja ezt – teszi hozzá apa. – Mióta vagy itt?

JP megvonja a vállát.

– Nemrég jöttem.

Az a helyzet, hogy a közönségesek többsége semmit sem tud a képességről vagy egyáltalán arról, hogy léteznek rendkívüli teremtmények. Észre sem veszik az ilyesmit. De az illúziók nagyon erősek, egy közönséges is megláthatja őket. A rejtőmodzsónak köszönhetően JP valószínűleg nem látta az apa által keltett illúziót, és a kutyám is rendes kiskutyának tűnik az ő számára. De van egy icipici esélye annak, hogy mégis látott *valamit*. A közönségeseknek

néha vannak ilyen pillanataik. Általában érzéki csalódással magyarázzák az ilyesmit.

– Mr. Blake, a mamám azt kérdezi, hogy Nic eljöhet-e velünk a könyvedikálásra ma este, és hogy holnap elmehettek-e magukkal a múzeumba – mondja JP. – Ő is megkérdezte volna, csak kissé félénk az ön társaságában, mert szerinte ön olyan helyes. De kérem, ne mondja meg a papámnak, hogy elmondtam.

Pfuuuuuj!

– JP, te miket mondasz?!

– Ez az igazság!

Apa a fejét csóválja. Eddig tízszer költöztünk – számolom ám –, és apának eddig mindenhol volt saját rajongói klubja. Apa magas és vékony, a mosolya gödröcskés, fekete rasztahaja van, és a karját tetoválások borítják.

És hogy milyen érzés, amikor az ember apja az ügyeletes helyes fiú a környéken? Pfuuuj! Nagyon utálok, komolyan.

– Nem baj, attól még Nic elmehet – mondja apa. – És te is jöhetsz velünk holnap. És mondd meg az anyukádnak, hogy köszönöm, hogy elviszitek Nicet.

– Rendben, Mr. Blake. Nem hiszem el, hogy mindjárt találkozzunk TJ Retróval!

– És mindjárt dedikálja a könyveinket! – teszem hozzá.

JP-vel mi lehetnénk a nem-hivatalos-pedig-simán-lehetne-az TJ Retro Rajongói Klub vezetői (és ugyanígy a nem hivatalos Wikipédia-szócikkének a hivatalos szerkesztői). Vagy százszor elolvastuk a Stevie James-könyveit. Arról szólnak, hogy van egy mostohagyerek, Stevie, aki rájön, hogy varázsló, és elkezd járni egy varázslóiskolába a legjobb barátaival, Kevinnel és Chloeval. És egyszer majd meg kell küzdenie a világ leggonoszabb varázslójával, Einannal.

A könyvbéli varázslók és a varázslataik egy kicsit a Manifesztorokra és a képességre emlékeztetnek, de a való életben a képesség sokkal többet tud. Merthogy a képesség

egy belső adottság, ami bennünk, Manifesztorokban lakik. A varázslat viszont a képesség eltorzult formája. Nehéz kontrollálni, és nagyon pusztító tud lenni. És a való életben varázsolni csak pálcával lehet, de a pálcában levő varázslat egy idő után elfogy. Nekünk, Manifesztoroknak nincs szükségünk pálcára.

Szóval a Stevie-könyvek nem túl pontosak, de attól még nagyon jók. Múlt héten jelent meg a sorozat harmadik része, és Mr. Retro Jacksonban is tart egy író-olvasó találkozót. JP-vel alig bírtuk ki, hogy ne olvassuk el az új könyvet vagy semmilyen spoilert, amíg nem dedikáltatjuk a példányunkat. Micsoda önfegyelem!

– A jó öreg TJ Retro és a pontatlan könyvei – motyogja apa.

– Hogyan lehetne egy varázslókról szóló könyv pontos, Mr. Blake? – kérdezi JP. – Nincsenek is varázslók.

– Jó kérdés, ugye, apa?

Apa sandán rám néz, mire elvigyorodom. Apa utálja a varázslós könyveket, amik szerinte pénzért megírt, kitalált történetek. Szerintem amúgy minden regény pénzért megírt, kitalált történet, de nem mondtam neki, nem akartam lelombozni.

Apa megköszörüli a torkát.

– Egyszerűen csak nem az én műfajom, JP.

– Más szavakkal: nincs ízlése – teszem hozzá, mire apa a hóna alá szorítja a fejem.

– Mit mondtál?

– Engedj el! – kiáltok nevetve.

Apa nagy, nyálas pusztit nyom a homlokomra.

– Van ízlésem – mondja, és elenged. – Nekem van a világon a legjobb ízlésem!

– Azt csak szeretnéd – mondom. Ekkor a pokolkutya elkezd ugrálni rám. – Ezt nézd meg, JP, végre kaptam egy kutyát.

Mivel JP közönséges, nem láthatja sem a kutya szarvait, sem a füstöt, ami akkor jön ki belőle, amikor nyüsszít. De JP rá se hederít a kutyára.

– Hú, most mennem kell. A nyári bibliaiskola csak Jézust várja meg. Boldog születésnapot, Nic!

JP eltűnik a kerítés túloldalán. A homlokom ráncolva apára nézek.

– Szerinted mi volt ez?

– JP-vel? Ki tudja... – mondja apa. – De gyerünk, kezdjük el a tanulást.

Jacksonban a többi gyereknek már múlt héten elkezdődött a szünet, de apa engem egész évben tanít. Ma viszont eszemben sincs morogni emiatt. Mert ez az óra végre-valahára a képességről fog szólni. Itt az idő, hogy én is igazi Manifesztor legyek.

Szóval ez úgy van, hogy mi, Manifesztorok a képességgel jövünk a világra, de így is meg kell tanulnunk, hogyan kell használni, és egyébként is sokféleképpen lehet. A módszók és a dzsudzsuk viszonylag egyszerűek, és a természetet irányíthatjuk velük. Tudunk például tüzet ébreszteni a kezünkön vagy vizet fakasztani a földből. Ha jó a szándékunk, modzsóról van szó, ha rossz, akkor dzsudzsúról. Meg tudunk idézni különböző tárgyakat, illúziókat tudunk teremteni, és egy csomó másra is képesek vagyunk az elménkkel. Évekig tarthat, míg valaki megtanulja, hogy kell használnia a képességet, és a Manifesztorok még most is kutatják, mi mindenre jó. Nem vágyom arra, hogy mindent tudjak, csak legalább *valamit*.

Bemegyünk a házba, a kiskutyám rohan utánunk. Már két éve élünk Jacksonban. Előtte New Orleansban laktunk, előtte meg Memphisben, Atlantában, a dél-karolinai Charlestonban és New Yorkban. Hát igen, elég sokszor költöztünk már. Legutóbb apa megengedte, hogy én

válasszak, és Jackson mellett döntöttem. Nem tudom megmagyarázni, miért, de úgy éreztem, ide kell jönnünk.

De azt kell mondjam, jó döntés volt. Idáig ez a kedvenc házam. Van emelete és alagsora, és a Fondren nevű művésznegyedben található, ahol minden hónapban rendeznek valami fesztivált. Vasárnap meg mindig elsétálunk apával a pár utcával arrébb levő étterembe sajtburgerezni és shake-et inni.

Nekem olyan érzés, mintha megtaláltuk volna az igazi otthonunkat, de apa bármikor előállhat azzal:

– Figyelj, mit szólnál egy kis változatossághoz?

Ami valójában azt jelenti:

– Figyelj, egy közönséges meglátta, hogy a képességet használom, le kéne lépünk.

Ez elég sokszor megtörténik.

A konyhában leülök a pult mellé. Az alagsorból morgást hallok.

– Ez az a démon, amit a kormányzó villájában kaptál el?

Apa legyint, mire kigyullad a fény az alagsori ajtó alatt. A démon felvisít.

– Igen. Ez már a második az elmúlt két hétben. Én mondom neked, a démonok imádják azt a helyet.

Apa ezermesterként dolgozik Jacksonban. A közönségek nem tudják, hogy ha valami elromlik a háztartásukban, annak a nyolcvanöt százalékát fajzatok, démonok, gúlok és egyéb rendkívüli teremtmények okozzák. A problémák tizenkét százalékát simán meg lehet oldani a képességgel, és csak a maradék három esetében van szükség csavarhúzóra és imádságra.

– Jól van, Nic Nac – mondja apa. – Egy gyors kvíz... Mikor kapták meg a Manifesztorok először a képességet?

Na ne, már megint ezzel jön. Én a gyakorlat miatt vagyok itt, kit érdekel az elmélet?! Hát jó.

– A Manifesztorokat akkor áldották meg a képességgel, amikor rabszolgák voltak – mondom. – Azért kapták, hogy a segítségével elmenekülhessenek, és szabadok lehessenek.

– Biztos vagy benne? – kérdezi apa.

Ajjaj! Ha így kérdezi, akkor valami nem jó.

– Ööö... nem így volt?

– Sajnálom, kicsi lány. Ezt rosszul tudod. Emlékezz vissza, mit szoktam mondani: semmi sem a rabszolgasággal kezdődött, ami a feketékkel kapcsolatos. A képességet az őseink, a Wallinzi törzs kapta meg Afrikában. A mai órán rólok fogunk tanulni.

– Micsoda? De hát arról volt szó, hogy megtanítod használni a képességet! Ma kell elkezdenünk, nem emlékszel?

Apa a homlokát ráncolja.

– Tényleg?

– Igen! A tizenegyedik születésnapomon azt mondtad, hogy akkor kezdjük, amikor tizenkét éves leszek. A tizediken meg azt, hogy majd a tizenegyediken.

– Nem emlékszem...

– Ééés a kilencedik születésnapomon azt mondtad, hogy majd a tizediken.

– De hát ez olyan rég volt. Biztos vagy benne?

Az ajkamba harapok.

– Apa, ez nem igazság! Nekem azt mesélted, hogy te már tízévesen elkezdted!

– Így igaz. Gyerekként én is azt hittem, hogy ez a leggyorsabb megoldás mindenre, pedig a képességgel nem szabad...

– ...játszani.

– A következmények nagyon...

– ...súlyosak lehetnek.

– Kárt tehetsz magadban...

– ...vagy másokban – fejezem be a mondatait. Már milliószor hallottam ezt a szöveget. – De hát én csak egyszerű dolgokra szeretném használni, például hogy létre tudjak hozni egy olyan illúziót, amitől a szobám úgy néz ki, mintha kitakarítottam volna. Vagy kipróbálnám egy gamer trollon!

– Tudod, mit? Inkább takarítsd ki rendesen a szobád! Tegnap is különös szagokat éreztem odafent! És arra mérget vehetsz, hogy nem használhatod gamer trollok ellen a képességet. A végén még kivernéd valami szerencsétlen gyerekek fogát.

Kikerekedik a szemem.

– Ezt is meg lehet csinálni a képességgel?

Apa elhúzza a száját.

– Ahogy már mondtam, nem feltétlenül a képesség a megoldás, ha csávában vagy, kicsi lány. Ráadásul semmi köze ehhez itt – kocogtatja meg a fejem. – Nincs szükséged más képességre, csak az eszedre. *Te* vagy az egyetlen képesség, amire szükséged van. Minden, amire szükséged van, már ott van benned.

– De ha bennem van a képesség, valahogy meg kell tanulnom használni, nem?

Apa elvagyorodik.

– Te aztán kitartó vagy. Szerintem várnunk kellene még egy évet, Nic Nac.

Azt akarom mondani neki, hogy adjon egy esélyt. Hogy vigyázni fogok. Hogy megígérem, hogy óvatos leszek. Ki akarom deríteni végre, hogy igazi Manifesztor vagyok-e.

De apa úgyse hallgatna rám. Sosem szokott. Felsőhajtok.

– Parancsára, uram.

Apa megpuszítja a homlokom.

– Legyünk túl a Wallinzi-tananyagon, hogy aztán benézhessünk Ms. Lenához.

Körülbelül kétórányi tanulás után beszállunk apa kisteherautójába – én, apa és a pokolkutyakölyköm. Azt hiszem, Kakaónak fogom hívni, mert olyan a színe, mint a forró csokinak. A démon, amit apa a kormányzó villájában kapott el, a raktérben alszik egy ketrecben, a hátsó ülésen egy rekesz hever, tele kék színű üvegekkel, amikben fajtatok ködszerű alakjai gomolyognak. A fajzatokat is apa fogta be azokban a házakban, amikben a héten dolgozott.

Belehajtottunk egy kátyúba, az üvegek csörömpölni kezdenek.

– Ezt nem hiszem el – morogja apa. – Még egy?

Jackson tele van kátyúval. Az emberek néha tavacskákat vagy virágágyásokat alakítanak ki belőlük, ami egyszerre szomorú és menő.

Kinézek a hátsó ablakon.

– Ez tegnap is itt volt?

– Nem, nem hiszem. Egyik pillanatról a másikra bukannak fel. Fogadok, hogy a város alatti vulkán miatt van az egész.

A legtöbben nem tudják, hogy Jacksont egy kialudt vulkánra építették, ami alig egy kilométernyire található a föld alatt. A krátere állítólag közvetlenül a stadion, a Mississippi Coliseum alatt van. Azért én örülök, hogy már kialudt. Ha még aktív lenne, bolond lettem volna azt kérni apától, hogy költözzünk ide. Mondjuk az is lehet, hogy Jackson specialitásai, mint például a karamelltorta vagy a csirkenyársak megérnek egy vulkánkitörést.

Rengeteg kátyúval találkozunk még a Farish Streetig. Az egyik történelemóránkon apa mesélte, hogy régen ez volt a feketék kedvenc utcája Mississippiben. Itt nem diszkriminálták őket, és akkoriban nem sok ilyen hely volt ezen a környéken. Találtam egy csomó régi fotót a neten,

amiken tömegek gyülekeznek a járdán az éttermek és a boltok előtt.

A Farish Streeten az épületek többsége ma már üresen kong. Ms. Lena fogadója is elhagyatottnak tűnik a közönségeseknek, akik nem tudják, hogy a bedeszkázott ajtó csak illúzió, valójában egy vasajtót takar, amin ősi írásjelek vannak.

Apa az egyik kezében a démon ketrecét tartja, a másikkal kinyitja az ajtót. Blues és beszélgetés hangjai szűrődnek ki, és megcsapja az orrunkat az olajban sült ételek illata. A fogadó ma is dugig van, mint minden pénteken. Ms. Lena ilyenkor szolgálja fel a híres rántott harcsáját és a cajun-fűszeres sült krumpliját.

A kocsmában alig van világítás, hogy az emberek ne lássák, mennyire lepukkant a hely, de a rendkívüliek kisugárzásának köszönhetően van egy kis fény. Azt, hogy ki milyen rendkívüli csoportba tartozik, a kisugárzás színe alapján lehet megállapítani. Csak a rendkívüliek látják a kisugárzást, de apa szerint a közönségesek is szokták néha érzékelni. Ilyenkor azt mondják, hogy az illetőnek „különleges karizmája” van.

Nekünk, Manifesztoroknak arany kisugárzásunk van, és egy kicsivel erősebb a fényünk, mint más rendkívülieknek. Valószínűleg nem véletlen, hogy a legerősebb rendkívüliek közé tartozunk. Nem azt mondom, hogy a Rugaruk, a Vámpírok, az Óriások, a Tündérek vagy a Sellők nem erősek, de bennük nincs meg a képesség.

A bárpultnál épp egy lila kisugárzású Aziza szolgál ki néhány Manifesztort.

Barna bőre, csillogó szárnya és hegyes füle van. Ő Ms. Sadie. Ha valaki Tündérnek hívná, Ms. Sadie elmagyarázná, hogy a Tündérek Európából származnak, míg az Azizák Afrikából. Az Azizák ráadásul sokkal erősebbek,

mint a Tündérek, például náluk ezerszer nagyobb tárgyakat is meg tudnak mozgatni.

Az egyik bokszban egy Manifesztor egy bőrzacskókkal teli bőröndöt mutat egy piros kisugárzású Vámpírnak. A Manifesztor nem más, mint Mrs. Barbara, tőle lehet megvenni Miss Peachy termékeit, a Modzsó és Dzsudzsu Zsákbamacskákat. A bőröndön csillámló betűkkel írt szlogen: „Hagyd abba a késlekedést, és nyisd ki a meglepetést!” A rendkívüliek imádják ezeket a zsákbamacskákat. Képesség van bennük, de amíg ki nem nyitják őket, nem lehet tudni, mit fog csinálni a zsák. Lehet, hogy modzsó van benne, és mondjuk pénz- és aranyeső hull az emberre, de az is lehet, hogy egy olyan dzsudzsú, ami kikapcsolja a gravitációt, vagy amitől elkezd esni az eső a nappaliban. Kicsit olyan, mint a közönségesek kaparós sorsjegyei. Az emberek egy csomót pénzt költenek arra, hogy megtalálják az arannyal vagy pénzzel teli modzsókat, miközben a legtöbbjük tíz dollárt sem ér. A nagy nyeremények ritkák. Apa szerint a zsákbamacskák egyedül Miss Peachy vagyonát gyarapítják.

Az egyik asztalnál egy sötét bőrű, szürke kisugárzású Rugaru beszélget egy Alakváltóval (narancsszín kisugárzás) és egy Vámpírral, és fotókat mutat nekik a telefonján.

A Rugaru, azaz Mr. Zeke észrevesz minket.

– Hé, csak nem a születésnapod? – visszhangzik a kiáltása a kocsmában, és nekem fülig ér a szám.

Régen más volt a szociális életünk. Mielőtt ideköltöztünk volna Jacksonba, nem nagyon találkoztunk rendkívüliekkel, és ha mégis felbukkantak a közelünkben, apa azt mondta, hogy ne szóljak hozzájuk. Hát igen, kicsit túltolta ezt az óvakodj-az-idegenektől dolgot. Aztán itt Jacksonban találkozott Ms. Lenával, és elkezdett járni a fogadójába, hogy eladja neki a munkája során összefogdosott

lényeket. Eleinte vonakodott beszélgetni a többiekkel, de a törzsvendégek idővel szinte a családunkká váltak.

Elárasztanak a szülinapi ölelések. Ms. Sadie megígéri, hogy meghív egy vaníliafagyis, karamellszóratos gyökérsörre. Mrs. Barbara a kezembe nyom egyet Miss Peachy zsákbamacskáiból, és kijelenti, hogy jó megérzése van, szerinte aranyesőt hozó modzsó lesz benne. Zsebre vágom. Amilyen szerencsém van, inkább békaesőt hozó dzsudzsú.

Odamegyünk Mr. Zekéhez, aki átölel szőrös karjával. Elképzelni sem merem, hogyan néz ki teliholdkor.

– Boldog születésnapot, Nic! Na, milyen érzés tizenket-tőnek lenni?

– Egyelőre ugyanolyan, mint tizenegynek.

– Csak várd ki, amíg a százas éveidbe nem lépsz – mondja a Vámpír, Mr. Earl. – Dettó ugyanaz. Most is egy éven át azt hittem, hogy száztíz éves vagyok, erre kiderül, hogy száztizenegy.

– Csak szólok, hogy száztizennégy éves vagy, Earl – mondja Mr. Zeke.

– Na tessék. Nem megmondtam?

– Csak nem pokolkutyát kapott valaki szülinapjára? – vet apára jelentőségteljes pillantást Ms. Casey, az Alakváltó.

Elvigyorodom.

– Igen, kénytelen volt beadni a derekát!

– Majd nem fogsz ennyire vigyorogni, amikor takarítod utána a kutyakakát – mondja apa. – Milyen volt az út, Zeke?

– Az nem kifejezés, hogy csodálatos! Épp a képeket mutattam Earlnak és Casey-nek. Olyan közel mentem, amennyire csak lehetett.

Mr. Zeke minden évben meglátogat egy rendkívüli várost vagy történelmi emlékhelyet. Idén Afrikába ment, hogy megnézze az Édenkertet. Mármint kívülről. Mert

amúgy senki sem mehet be. Apa azt mesélte, hogy a Wallinzi törzs, amiből származunk, az Édenkertet körülvevő városban él. Mr. Zeke nekünk is mutat egy fotót: egy kapu előtt áll. Az elefántcsontszínű fal legalább harminc méter magas, és két aranypáncélú angyal áll őrt előtte.

– És milyen volt a város? – kérdezi apa. – Van olyan szép, mint amennyire mondják?

– Annál is szebb – feleli Mr. Zeke. – De ezek a Wallinziak... elég érdekes népség.

– Különös, épp most tanítottam őket Nicnek történelemből – mondja apa.

– Akkor azt is meg kéne tanítanod neki, hogy nem valami barátságosak az idegenekkel – teszi hozzá Mr. Zeke. – Különösen a „kisebb képességű” rendkívüliekkel. De hát tudod, milyenek tudnak lenni a Manifesztorok.

Mr. Earl és Ms. Casey egyetértően morognak. Hát igen, vannak Manifesztorok, akik szeretik érzékeltetni a többi rendkívülivel, hogy ők a legerősebbek. Apa szerint ez hülyeség; főleg, hogy minket, feketéket is szokás alsóbbrendűként kezelni, szóval nekünk nagyon nem kéne ugyanezt tennünk másokkal.

– Sajnálom, hogy ki voltál téve ennek – mondja Mr. Zeke-nek.

– Ez van, Maxwell. De hát a REND-ben is ez van.

A kocszában erre mindenki felmordul. Ms. Lenánál nem a legjobb ötlet emlegetni a REND-et, a Rendkívüliek Egyesült Nemzetközi Demokráciáját, vagyis a rendkívüliek kormányát. Főleg Manifesztorok vannak benne, és arra ügyelnek, hogy a rendkívüliek ne nagyon húzzanak ujjat a közönségesekkel. Mármost komolyabban. Úgy értem, amikor Mr. Earl betört a jacksoni vérellátóba, a közönséges rendőrség lépett közbe. De ha rátörne az agybaj, és megharapna néhány közönségest, akkor a REND avatkozna be. A REND felügyeli a titkos rendkívüli városokat

is Észak-Amerikában, beleértve Uhurut, ahol apa és én is megszülettünk.

Kisbabakorom óta nem voltam rendkívüli városban. Apa és én hontalanok vagyunk, vagyis mi a közönséges világban élünk Ms. Lena többi vendégéhez hasonlóan. A hontalanok egy része maga döntött úgy, hogy elköltözik a REND-városokból – szerintük túl sok a követendő szabály. Más részüket száműzték. Apa mindig azt mondja, hogy ő maga döntött a közönséges világ mellett, de néha kételkedem abban, hogy valóban volt-e választása. Olyan sokszor költözünk, és apa annyira óvakodik a rendkívüliek társaságától, hogy az nekem gyanús. Szerintem valami rejtegetnivalója van. Ugyanakkor nem tudom elképzelni, hogy olyat tett volna, ami miatt kitiltják egy városból.

– Na és, van valami érdekes hír a REND-ről? – kérdezi apa.

Mr. Zeke rám néz – olyan gyorsan, hogy pillantása majdnem elkerüli a figyelmemet.

– Tudod, mi van az évnek ebben a szakában... – mondja. Ezt meg hogy érti?

Apa bólint.

– Kösz, haver.

Mr. Zeke kinyújtja az öklét.

– Legalább mi, hontalanok tartsunk össze!

Apa beleöklöz Mr. Zeke öklébe.

– Így van! Gyere, Nic Nac.

Elindulok apával a hátsó traktus felé.

– Hogy értette, hogy ilyenkor?

– Felnőttügy – mondja apa.

Így szokta nevezni a politikát és azt is, ami Mr. Earllel történt, miután betört a jacksoni vérellátóba.

Apa kopogásra emeli kezét, de Ms. Lena ajtaja magától kitárul. Minden fal tele van polcokkal, rajtuk ketrecek és fiolák mindenféle színű elixírrrel. A szoba közepén álló

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

íróasztalnál idős fekete nő ül. Ujjait aranygyűrűk díszítik, a kisugárzása bronzszínen fénylik.

Ms. Lena Látnok, olyan rendkívüli, akinek látomásai vannak a jövőről. Ez nem ugyanaz, mint a Próféta. A Próféták isteni eredetű üzeneteket hallanak adott emberek jövőjéről, akiket felkeresnek, és akiknek átadják ezeket az üzeneteket. A próféciák nem túl részletesek, és a címzetek gyakran félreértelmezik őket. A Látnokok egy villanásnyit látnak abból, ami történni fog. Olyan, mintha valaki kapna egy kirakódarabkát, de nem az egész képet.

– Ó, a legjobb beszállítóm – mondja Ms. Lena. Jellegzetes akcentusa miatt New Orleansban érzem magam, mintha az Uptownban sétálgatnék. – Csak nem visszahoztad a pokolkutyát?! Pedig megmondtam, hogy nincs reklamáció!

Tudhattam volna, hogy apa Ms. Lenától vette Kakaót. Hozzá kell fordulni, ha az ember bármit szeretne, a pokolkutyától kezdve a villámmadarakon át az elixírekig.

– Á, nem akarjuk visszaadni – mondja apa –, csak elhoztuk magunkkal.

– Ja! És csak füstöt tud lehelni a kis bestia? Pedig adtam neki egy elixírt, hogy helyrerakja ezt a tűzmizériát... Nem én leszek felelős, ha felgyújtja a házatokat!

Ez komoly?

– Csak füstölög – mondja apa. – Tűz nem jön belőle.

– Ja! – mondja Ms. Lena. Lehet, hogy csak így tudja kezdeni a mondatot. – No de ne vesztegessük az időt. Muti, mid van?

Apa lerakja az asztalra a ketrecet. A démon rázza a rácsot. Kábé harminc centi magas; vörös, rücskös bőre és zöld gombszeme van. Ms. Lena leveszi a kupakot egy fioláról, és nyakon önti a démont az átlátszó folyadékkal. A démon felvisít, és a bőre úgy sistereg, mint a forró serpenyőre öntött víz.